

1 Νοεμβρίου Παρακλητικός Κανὼν Ἁγίων Ἀναργύρων ΚΟΣΜΑ καὶ ΔΑΜΙΑΝΟΥ, μ. Γερασίμου

**Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως ὁ ρμβ' (142) Ψαλμός καὶ τό
Θεός Κύριος μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ. Εἶτα τὰ Τροπάρια. Ἦχος
δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.**

Ὡς τῶν νοσοῦντων συμπαθεῖς ἰατῆρες, καὶ χειρουργοὶ τῶν
χαλεπῶν παθημάτων, καὶ τῶν πασχόντων θεῖοι ἀντιλήπτορες, ἴασιν
καὶ λύτρωσιν, καὶ ὑγείαν καὶ ῥώσιν, ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος
χορηγεῖται ἀπαύστως, Κοσμᾶ σοφέ σύν τῷ Δαμιανῷ, τοῖς τῇ
πρεσβείᾳ ὑμῶν καταφεύγουσι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ
ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ
τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ
ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ
παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν' (50) Ψαλμός.

**Εἶτα ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Θεῖοι ἰατροὶ ἰάσασθέ με.
Γερασίμου.**

Ῥοδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Θεράποντες θεῖοι τοῦ Λυτρωτοῦ, δυνάς Ἀναργύρων, θεραπείας
με ταχινῆς, τῆς κατὰ ψυχὴν τε καὶ τό σῶμα, τῇ ἀντιλήψει ὑμῶν
ἀξιώσατε.

Ἐπλήγην κακία τοῦ δυσμενοῦς, καὶ νόσῳ βαρεία,
περιπέπτωκα χαλεπῶς, ἀλλ' ὧ ἰατροὶ τῶν ἀσθενούντων, τῆς
ἐπελθούσης με θλίψεως ρύσασθε.

Ίασεις παρέχοντες δωρεάν, Κοσμά θεοφόρε, σύν τῷ θείῳ
Δαμιανῷ, πόνων καί δεινῶν ἀρρωστημάτων, τοὺς προσιόντας ὑμῖν
ἀπαλλάξατε.

Θεοτοκίον.

Ὁλόφωτον σκήνωμα τοῦ Χριστοῦ, Κεχαριτωμένη, Αἰεπάρθενε
Μαριάμ, λάμπρυνον τόν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, ταῖς φωταυγέσι Σου
χάρισι δέομαι.

Ὡδή γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ίατροί δεδειγμένοι, παρά Θεοῦ ἄμισθοι, τοῖς ὀδυνηρῶς
τρυχομένοις, πόνοις καί ἄλγεσι, θεῖοι Ἀνάργυροι, τῆς ταλαιπώρου
ζωῆς μου, τάς ὀδύνας λύσατε, ὡς συμπαθέστατοι.

Ίαμάτων τά ρεῖθρα, οἷα πηγὴ δίκρουνος, ἡ τῶν ἱερῶν
Ἀναργύρων, ду́ας αὐτάδελφος, κόσμῳ πηγάζοντες, ἀσθενειῶν πάντα
ρύπον, καί παθῶν τόν βόρβορον, ἀποκαθαίρετε.

Ἀναργύρως τάς νόσους, τάς τῶν βροτῶν παύοντες, ὡς παρά
Κυρίου λαβόντες, τήν χάριν Ἅγιοι, παύσατε δέομαι, τό τῆς καρδίας
μου ἄλγος, καί πρὸς σωτηρίας με, τρίβον ἰθύνετε.

Θεοτοκίον.

Τόν Σωτήρα τοῦ κόσμου, ὑπερφυῶς τέξασα, τήν ἐκ τῆς
ἀρχαίας κατάρας, πληγὴν ἰώμενον, ἡμῶν Πανύμνητε, τῆς
ἀσθενούσης ψυχῆς μου, ἱάσαι τόν καύσωνα, τῇ Σῇ χρηστότητι.

Διάσωσον, τῶν εὐκλεῶν Ἀναργύρων ду́ας ἀγία, πάσης νόσου
καί ἀσθενείας καί θλίψεως, τοὺς καταφεύγοντας πίστει ὑμῶν τῇ
σκέπῃ.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμήν
χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καί ἱάσαι τῆς ψυχῆς μου τό ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Παθῶν χαλεπῶν, ἀκέστορες ὀξύτατοι, καὶ πάσης ψυχῆς, πασχούσης ἀνακούφισις, Δαμιανέ μακάριε, καὶ Κοσμᾶ θεοφόροι Ἀνάργυροι, ἐν ὑγείᾳ ἡμῶν τὴν ζωὴν, ἀπτώτῳ τηρήσατε δεόμεθα.

Ὦδὴ δ΄. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ῥῶσιν θεῖαν καὶ ἴασιν, καὶ ἁμαρτημάτων θεόθεν ἄφεσιν, ἐξαιτήσασθε Ἀνάργυροι, ταῖς συνεχομένοις ἀρρωστήμασι.

Ὁδυνώμενος πάθεσιν, ὑμῶν τῇ πρεσβείᾳ προστρέχω Ἅγιοι, μὴ παρίδητε Ἀνάργυροι, τὸν ταῖς ἁμαρτίαις ἀπολλύμενον.

Ἰατροὶ συμπαθέστατοι, μυστικοῖς φαρμάκοις ὑμῶν τῆς χάριτος, τὴν ἀφόρητόν μου ἄλγησιν, τὴν μαστίζουσάν με θεραπεύσατε.

Θεοτοκίον.

Ἰατῆρα κυήσασα, τὸν τῶν ὅλων Κτίστην κόσμον ἰώμενον, ἴασαί μου τὰ ἀλγήματα, Κεχαριτωμένη Μητροπάρθενε.

Ὦδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἰαμα ἀεὶ, ἀναβλύζει θεῖο Πνεύματι, ὁ ναὸς ὑμῶν Ἀνάργυροι κλεινοί, καὶ ἰᾶται πᾶσαν νόσον καὶ πᾶν οἶδημα.

Ἄνωθεν ἡμᾶς, ἐποπτεύετε Ἀνάργυροι, ἐξ ἡμῶν ἀποδιώκοντες ἀεὶ, τὴν μανίαν τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Σῶμα καὶ ψυχὴν, ἀσινῇ ἡμῶν τηρήσατε, ἐκ δεινῶν ἀσθενειῶν καὶ συμφορῶν, τῶν προστάτας κεκτημένων ἡμᾶς Ἅγιοι.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Ἀγνή, τὴν χρονηθεῖσάν μου διάνοιαν, μανιώδεσι τοῦ πλάνου προσβολαῖς, ἀποκάθαρσον τοῖς ρείθροις τοῦ ἐλέους Σου.

Ὦδὴ ς΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Συντρίμματα, τῶν ψυχῶν ἴασασθε, καὶ τοῦ σώματος δεινὰς καχεξίας, ὡς δεδεδεγμένοι πλουσίαν τὴν χάριν, τοῦ θεραπεύειν τὰς

νόσους Ἀνάργυροι, τῶν προσφωνούντων εὐλαβῶς, τὴν σεπτὴν ὑμῶν κλήσιν ἐκάστοτε.

Θηρεύσας με, ἡδονῆς δελέατι, ἡχμαλώτευσεν ὁ δόλιος δράκων· ἔνθεν ὀδύνη καὶ νόσοι καὶ πόνοι, κρίσει δικαία ἐπὶ ἡλθόν μοι Ἅγιοι· ὧν τῆς βαρείας συνοχῆς, ῥύσασθέ με Ἀνάργυροι δέομαι.

Ἐκλάμποντες, ὡς φωστῆρες ἄδυτοι, ἱαμάτων τάς ἀκτῖνας τῇ κτίσει, τῶν νοσημάτων διώκετε ζόφον, καὶ τῆς ὑγείας τό φῶς διαυγάζετε, Ἀνάργυροι θαυματουργοί, τοῖς τῇ σκέπῃ ὑμῶν καταφεύγουσι.

Θεοτοκίον.

Μητράνανδρε, Μαριάμ Θεόνυμφε, ἡ Θεὸν ἀνερμηνεύτως τεκοῦσα, τὴν χαλεπὴν τοῦ νοός μου σκοτίαν, τῇ φωταυγεῖ Σου διάλυσον χάριτι, καὶ ἰθυνὸν με πρὸς τό φῶς, τῶν σεπτῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Διάσωσον, τῶν εὐκλεῶν Ἀναργύρων дуάς ἀγία, πάσης νόσου καὶ ἀσθενείας καὶ θλίψεως, τοὺς καταφεύγοντας πίστει ὑμῶν τῇ σκέπῃ.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Κοντάκιον. ᾠχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν δεξάμενοι, τοὺς ἀνιάτως νοσοῦντας ἰάσασθε. Κοσμά καὶ Δαμιανέ ἐνδοξοί, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν αἰτούμενοι, τοῖς πίστει ὑμῖν καταφεύγουσι.

Προκείμενον. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἅγίοις Αὐτοῦ.

Στ. Τοῖς Ἅγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ Αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (Κεφ. ι' 1, 5-8).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα Μαθητάς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτά καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ

πᾶσαν μαλακίαν. Τούτους τοὺς δώδεκα ἀπέστειλεν ὁ Ἰησοῦς παραγγείλας αὐτοῖς, λέγων· εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθῃτε καὶ εἰς πόλιν Σαμαριτῶν μὴ εἰσέλθῃτε. Πορεύεσθε δέ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. Πορευόμενοι δέ κηρύσσετε, λέγοντες, ὅτι ἤγγικεν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε, δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν δότε.

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀναργύρων...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον. ᾠδὴ πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι. Στ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Ῥῶσίν τε καὶ ἱάσιν, τοῖς ἐν ὁδύναις καὶ λύπαις, συμπαθῶς παρέχοντες, Ἅγιοι Ἀνάργυροι θεῖῳ Πνεύματι, ἀλγεινῶν ῥύσασθε, ἡμᾶς παθημάτων, καὶ κινδύνων ἀπαλλάξατε, καὶ πάσης θλίψεως, καὶ ἀρρωστημάτων δεόμεθα, τοὺς τὴν ὑμῶν ἀντίληψιν, ἐπιβοωμένους ἐκάστοτε, καὶ πταισμάτων λύσιν, αἰτήσασθε ἡμῖν παρὰ Θεοῦ, ὡς τῶν πιστῶν πρέσβεις ἄριστοι, πρὸς Χριστὸν μακάριοι.

ᾠδὴ ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐκ πηγῶν σωτηρίου, τό γλυκύτατον ὕδωρ τό τῶν ἰάσεων, πηγάζοντες πλουσίως, τῶν νόσων τὴν πικρίαν, θεραπεύετε Ἅγιοι, ἀποσβεννύντες αἰεὶ, τῶν λυπηρῶν τὴν φλόγα.

Γεωργήσας τὰ πάθη, ἀρρωστήμασι πλείστοις ἤδη ἐτάζομαι· ἀλλ' ὃ δυάς ἁγία, τῶν θείων Ἀναργύρων, τὴν ζωὴν μου βελτίωσον, καὶ τῶν πολλῶν μου κακῶν, τὴν ἄνεσιν παράσχου.

Ἐν ὁδύνῃ τὸν βίον, διὰ πλῆθος κακίας ἀνύω Ἅγιοι, καὶ πέπλησμαι μωλώπων, τῶν ἐκ τῆς ἁμαρτίας, ἀλλ' ὑμεῖς θεραπεύσατε, Ἀνάργυροι θαυμαστοί, τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου.

Θεοτοκίον.

Ῥώμην θεῖαν μοι δίδου, Θεοτόκε Παρθένε, καθικετεύω Σοι, ὡς ἂν ποιῶ καὶ πράττω, τό θέλημα τό θεῖον, ἐκ δυνάμεως Ἀχραντε, καὶ τῷ Υἱῷ Σου Ἀγνῇ, πιστῶς εὐαρεστήσω.

Ὡδή η΄. Τόν Βασιλέα.

Ἄπασαν βλάβην, τήν καθ' ἡμῶν τοῦ Βελίαρ, ἀποκρούσασθε
Ἀναργυροὶ ταχέως, καί ἡμῶν τόν βίον, ἀνώδυνον τηρεῖτε.

Σθένος μοι δίδου, κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, ὃ ἀυτάδελφε дуάς
τῶν Ἀναργύρων, τοῦ πατεῖν ἐπάνω, ὄφρων καί σκορπίων.

Ἴδε τόν πόνον, τῆς ταλαιπώρου ψυχῆς μου, ὃ ἀυτάδελφε дуάς
τῶν Ἀναργύρων, καί παράσχου ταύτη, ὑγείαν οὐρανόθεν.

Θεοτοκίον.

Μή διαλίπης, Θεοχαρίτωτε Κόρη, περιέπουσα ὡς Μήτηρ τοῦ
Ὑψίστου, τοὺς ὑπερυψούντας, τήν δόξαν Σου τήν θείαν.

Ὡδή θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Οἱ κόσμῳ τάς ἰάσεις, νέμοντες ἀπαύστως, θεομακάριστοι θεῖοι
Ἀναργυροὶ, ἐκ πάσης νόσου ἀτρώτους ἡμᾶς φυλάξατε.

Ὑψώσατε τόν νοῦν μου, ἐννοιῶν ματαίων, καί τήν ζωήν μου
τηρήσατε ἄνοσον, ὡς ἀγαθοί μου προστάται θεῖοι Ἀναργυροὶ.

Ὑπέρ τῶν ἀνυμνούντων, ὑμᾶς θεοφόροι, διά παντός
δυσωπεῖτε τόν Εὐσπλαχνον, πάσης ἀνάγκης ἐν βίῳ ῥύεσθε πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν Σε Παρθένε, ὅτι τῷ Σῶ τόκῳ, ἐκ τῆς ἀρχαίας
κατάρας ἐρρύσθημεν, καί τῆς ζωῆς τῆς ἀλήκτου κατηξιώθημεν.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τήν Θεοτόκον, τήν
ἀειμακάριστον καί παναμώμητον καί μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τήν
τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καί ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν
Σεραφεὶμ, τήν ἀδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκοῦσαν, τήν ὄντως
Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Χαίροις Ἀναργύρων ἡ ξυνωρίς, οἱ τῶν ἀσθενούντων, ἱατῆρες
θαυματουργοί, Κοσμᾶ θεοφόρε, Δαμιανέ τε θεῖε, τῶν ἀρετῶν τά
θεῖα ἐνδιαιτήματα.

Πλούτῳ διαπρέποντες ἀγαθῶν, εὐποιΐας ρεῖθρα, ἀνεδείχθητε
συμπαθῶς, καί τας ἀσθενείας, ἱᾶσθε ἀναργύρως, τῶν χαλεπῶς
πασχόντων θεῖοι Ἀνάργυροι.

Χάριν δεδεγμένοι παρά Θεοῦ, δωρεάν τας νόσους, θεραπεύετε
τῶν πιστῶν, καί τῶν βαρυτάτων, παθῶν λυτροῦσθε θάπτον, τοὺς
ἐπικαλουμένους ὑμᾶς Ἀνάργυροι.

Ὡφθη ἱατρεῖον πνευματικόν, Πνεύματι Ἀγίῳ, ὁ ναὸς ὑμῶν ὁ
σεπτός, ἐν αὐτῷ γάρ πᾶς τις, προστρέχων ἐκλυτροῦται, δεινῶν
ἁρρωστημάτων θεῖοι Ἀνάργυροι.

Χαίρετε νοσούντων θεραπευταί, καί ῥώσεως θείας, καί ὑγείας
προμηθευταί· χαίρετε διῶκται, πνευμάτων ἀκαθάρτων, Κοσμᾶ
Δαμιανέ τε ἀξιοθαύμαστοι.

Πάσης ἀσθενείας, πάσης ὀργῆς, φθορᾶς τε καί βλάβης, καί
ἀλγήματος χαλεποῦ, ἀσινεῖς τηρῆτε, ἡμᾶς θαυματοβρῦται, τοὺς
προσιόντας πόθῳ, ὑμῖν Ἀνάργυροι.

Ἵασιν σωμάτων ῥῶσιν ψυχῶν, Κοσμᾶ θεοφόρε, σύν τῷ θείῳ
Δαμιανῷ, νείματε ὑψόθεν, αὖλῳ χειρουργία, τοῖς κατατρυχομένοις
ποικίλοις πάθεσι.

Οἷά περ θεράποντες ἱατροί, ψυχῶν καί σωμάτων, ἀσθενείας
ὀδυνηράς, ἱάσασθε τάχος, ἀρρήτῳ ἐπισκέψει, ἡμῶν θαυματοβρῦται,
σοφοί Ἀνάργυροι.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου,
Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου,
ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

**Τρισάγιον καί τά ἐπόμενα Τροπάρια.η το Απολυτίκιον
Ἦχος πλ. β΄.**

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέροντες, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποίθαμεν. Μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων, Σὺ γὰρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἦχος β. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ῥῦσαι νοσημάτων χαλεπῶν, καὶ φθοροποιῶν ἀλγηδόνων, τῶν Ἀναργύρων δυάς, τοὺς θερμῶς προστρέχοντας, τῇ προστασίᾳ ὑμῶν, ἐνεργείᾳ τῆς χάριτος, τῆς ὑμῖν δοθείσης, Κοσμᾷ παναοίδιμε, Δαμιανέ τε σοφέ, ὅπως ἐν ὑγείᾳ τελείᾳ, καὶ εἰρηνικῇ καταστάσει, τὸν ὑμᾶς δοξάσαντα δοξάζομεν.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φυλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Διευχών....